

בדארצ'י הבדחן

מונגוליה

חי פעם בדארצ'י, נזיר-נוודד, בחור ערמומי ועליז.
יום אחד הוא הלך בערבה ופגש ברועה בקר,
שהלך עצוב ובידו החזיק זנב של סוס.
"מדוע אתה עצוב כל כך?" שאל בדארצ'י.
"אוי, צרה גדולה, אחי" עונה לו הרועה "הזאבים
טרפו לי את הסוס האחרון. רק הזנב נשאר לי.
וללא סוס אני אבוד!"
"תן לי את הזנב" אומר לו בדארצ'י "וחכה לי כאן.
יהיה לך סוס טוב מזה שהיה לך קודם."
הרועה נתן לו את הזנב ובעצמו נשאר לבדו בערבה
וחיכה מה יקרה הלאה. ובדארצ'י הלך לישוב

הקרוב, שבו עמדה יורטה יפה של ניוון (בעל
אחוצה) אחד, עשיר וחמדן גדול. לא רחוק מהיורטה
של הניוון מצא בדארצ'י מאורה של שועל. הוא תקע
את זנב הסוס לתוך פתח המאורה, התיישב שם
כשהוא מחזיק את הזנב בשתי ידיו.
הוא לא חיכה זמן רב כי הניוון נהג לעבור במקום
הזה. באמת כעבור זמן מה הופיע הניוון רכוב על
סוסה מפוארת שלו ושואל:
"מה אתה עושה כאן ולמה אתה מחזיק כך את זנב
הסוס הזה?"
ובדארצ'י עונה לו:
"שחררתי את הסוס שלי למרעה והוא ניכנס לחור
הזה. מזל שהספקתי עוד לתפוס אותו בזנב, אחרת
היה בורח לי. אחכה כאן זמן מה, אנוח ואצבור כוח,
ואחר כך אוציא אותו חזרה מהחור.

את בדארצ'י הצדה ובעצמו תפס את הזנב.
"מי הרשה לך לרעות את הסוס שלך ליד היורטה
שלי" קרא בכעס "ברח מכאן מיד!"
עונה לו בדארצ'י :

"הרגליים שלי חלשות. לא אוכל ללכת ברגל."
"טוב! אני אחזיק את הזנב ואתה שב על הסוסה
שלי. ושלא אראה אתך יותר בסביבה של היורטה
שלי!"

בדארצ'י קפץ על הסוסה של הנויון ורכב מהר
לערבה. שם נתן את הסוסה לרועה הבקר ובעצמו
הלך הלאה.

בצהריים הוא פגש עוד איש עשיר אחד. זה הלך
עם כד גדול של בשר על ראשו. האיש הזה היה כל
כך חמדן שכשיצא מהיורטה שלו נהג לקחת אתו
כל האוכל שהיה לו, כי פחד שבהעדרו מישהו יאכל

"זה סוס שלך טוב? יודע לדהור כמו שצריך?"
"הסוס שלי ירוץ תוך יום אחד שבע פעמים סביב
העולם. הרעמה שלו היא כמו השלג על פסגות
ההרים, הפרסות שלו נקרעות בריצה מרוב
המהירות, בין האוזניים שלו אפשר להשכיב עשרה
גמלים וכשהוא נעמד על רגליו האחוריות ראשו
מגיע לעננים!"
הנויון התחמם מרוב חמדנות, ירד מהסוסה, דחף

אותו.

האיש עצר ליד בדארצ'י והתחיל לצחוק ממנו:
"אני מכיר אתכם, קבצנים רמאים. אתה נוהג
לרמות כל מיני בני אדם טיפשים. אבל אדם חכם

לעולם לא תצליח לרמות. נו תנסה. תרמה אותי!"
"למה שארמה אתך" ענה לו בדארצ'י "כשעכשיו כל

השמיים בוערים ואתה אינך רואה!"

האיש הרים את מבטו כדי להסתכל בשמיים ודוד
הבשר נפל מראשו ונשבר. ובדארצ'י אמר:
"מתברר שגם אתה טיפש, כי רימיתני אתך."
כך אמר והמשיך בדרכו.

כעבור זמן מה ראה מולו חאן, הרוכב על סוסו.
"מי אתה?" שאל החאן "איפה היורטה שלך? מה
אתה יודע לעשות?"
"אין לי יורטה" עונה לו בדארצ'י "ולעשות אוכל כל
דבר שרק ארצה."
החאן כעס:

"אתה משקר! אין דבר כזה! אני חאן ובכל זאת
אינני יכול לעשות כל מה שארצה."
ובדארצ'י עונה לו:
"אתה אינך יכול, ואני יכול!"

"אם כך" אמר החאן "תגרום לכך שארד מהסוס שלי."

"אתה צודק!" עונה לו בדארצ'י "לא אוכל לגרום לך לרדת מהסוס. לעומת זאת אם תרד, אגרום שלא תוכל לעלות חזרה על הסוס."

"טוב, תנסה!" אמר החאן וירד מהסוס שלו.

"אתה רואה" צחק בדארצ'י "רצית שאגרום לך לרדת מהסוס וזאת גם עשיתי. הנה אתה עומד על האדמה."

החאן כעס:

"לא! יותר כבר לא תרמה אותי!" קרא וקפץ על סוס שלו.

"ועכשיו מילאתי גם את הרמאות השנייה. גרמתי

שתעלה על הסוס" אמר בדארצ'י והלך הלאה

לחפש עוד קורבנות לבדיחות שלו.